

Foreningen af Statsautoriserede Revisorer

Kronprinsessegade 8, 1306 København K. Telefon 33 93 91 91
Telefax nr. 33 11 09 13 e-mail: fsr@fsr.dk Internet: www.fsr.dk

Folketingets Skatteudvalg
Christiansborg
1240 København K

7. maj 2009

mbl (X:\Faglig\MBL\SU\Forårspakken 2.0\FSRs kommentarer til L202.doc)

FSRs kommentarer til L 202 - Forslag til lov om ændring af aktieavancebeskatningsloven og forskellige andre love. (Harmonisering af selskabers aktie- og udbyttebeskatning m.v.)

Foreningen af Statsautoriserede Revisorer har gennemgået ovennævnte lovforslag og skal i den forbindelse fremkomme med følgende kommentarer, samt anmode om svar på en række spørgsmål:

Indledningsvist skal vi dog anføre, at den foreslåede beskatning af navnlig unoterede aktier vil være skadelig for danske investorers motivation til at investere i små og mellemstore virksomheder. Beskatningen medfører en reel dobbeltbeskatning, idet indkomsten beskattes både hos selskabet og hos selskabsaktionæren. Resultatet vil utvivlsomt være, at mange investorer helt vil afholde sig fra at foretage investeringer i unoterede aktier. Samtidig finder FSR, at den foreslåede overgangsregel fører til en helt tilfældig beskatning, og anbefaler derfor, at overgangsbestemmelsen udformes på samme måde som ved lov nr. 421 af 25. juni 1993, hvor skatteyderen havde valgmulighed mellem aktiernes skattemæssige anskaffelsessum og handelsværdien.

Yderligere er den foreslåede værnsregel mod holdingselskaber efter FSRs opfattelse så uklar i sit indhold at skatteyderne ikke på forhånd har mulighed for at vide om de er omfattet eller ikke. Dette skyldes, at bestemmelsen opererer med elastiske og udefinerede begreber såsom ”primære funktion” og ”reel økonomisk virksomhed vedrørende aktiebesiddelsen”. Herudover medfører bestemmelsen risiko for dobbeltbeskatning i den nuværende udformning.

Datterselskabs- og koncernselskabsaktier - lovforslagets § 1, nr. 6 (ABL § 4 A og § 4 B)

For en bedre forståelse af begreberne, foreslår FSR at skatteministeren anmodes om at bekræfte nedenstående:

- at aktiebesiddelser, hvor ejerandelen udgør op til 10%, kun kan være koncernselskabsaktier (forudsat der består bestemmende indflydelse)?
- at aktiebesiddelser på mellem 10-50%, kun kan være datterselskabsaktier (forudsat, der ikke består bestemmende indflydelse), samt
- at aktiebesiddelser på mere end 50% både kan være datter- og koncernselskabsaktier?

Bemærkningerne angiver, at der fremover gælder en prioriteringsrækkefølge vedrører aktier. Ifølge denne skal bl.a. egne aktier behandles som sådanne, selvom disse egne aktier også er næringsaktier. For så vidt angår datterselskabs- og koncernaktier nævner den viste prioriteringsrækkefølge de to aktietyper sammen. Hvordan skal der forholdes, hvis de skattemæssige konsekvenser i en given situation er forskellige for datter- og koncernselskabsaktier, når de to aktietyper er sidestillet i prioriteringsrækkefølgen?

Beskatning af andre aktier (porteføljeaktier) - lovforslagets § 1 nr. 10 (ABL § 9) og § 22, stk. 9

Som tidligere påpeget i FSRs høringssvar af 29. marts 2009 finder FSR det beklageligt, at Danmark modsat flere af de lande vi normalt sammenligner os med, vil indføre fuld beskatning af aktier herunder ikke mindst unoterede aktier.

Beskatning af unoterede aktier vil være skadelig for danske investorers motivation til at investere i små og mellemstore virksomheder, mens beskatning af børsnoterede aktier vil begrænse investeringslysten på børsen og dermed børskursen i at genfinde sit leje. Beskatningen af porteføljeaktier medfører en reel dobbeltbeskatning, idet indkomsten beskattes både hos selskabet og hos selskabsaktionæren. Resultatet vil utvivlsomt være, at mange investorer helt vil afholde sig fra at foretage investeringer i unoterede aktier. For børsnoterede aktier vil det betyde at den overskydende likviditet, der ofte bruges til denne slags investeringer i stedet vil blive anvendt på anden måde.

En grænse på ejerskab af 10% af aktiekapitalen synes ikke at være et egnet grundlag for beskatning. I mange tilfælde er der, til trods for et ejerskab på under 10% tale om at investoren har aktiv del i driften af selskabet, og der synes således ikke at være grunde til at behandle denne type investor forskellig fra den investor, der eksempelvis ejer 10% af aktiekapitalen.

Modsat udkastet til lovforslag kan selskabsinvestorer ifølge det fremsatte lovforslag vælge at anvende realisationsprincippet ved opgørelse af tab/gevinst på aktier, der ikke er datterselskabsaktier eller koncernselskabsaktier, og som ikke er optaget til handel på et reguleret marked. FSR finder at dette er en klar forbedring. De foreslåede overgangsbestemmelser indeholder dog fortsat væsentlige retssikkerhedsmæssige mangler.

FSR skal derfor foreslå at skatteministeren spørges om følgende:

Hvis en selskabsaktionærs unoterede aktier er gået fra at være lagerbeskattede porteføljeaktier til at være skattefrie datterselskabsaktier og der herefter igen sker statusskifte, sådan at aktierne bliver porteføljeaktier igen, er selskabsaktionæren da udelukket fra at vælge realisationsprincip i forhold til den fremtidige beskatning på aktierne? Det fremgår af den foreslåede bestemmelse, at realisationsprincippet ikke kan vælges, såfremt lagerprincippet tidligere er anvendt. Samtidigt anføres det i den foreslåede § 33 A, at statusskifte betyder, at aktierne anses for afstået og generhvervet, hvilket taler for, at aktierne ikke skal anses for at have været undergivet lagerbeskatning tidligere.

Indgangsværdier:

Ifølge lovforslaget fastsættes indgangsværdien på porteføljeaktier alt efter om aktierne har været ejet i over eller under tre år. Er aktierne ejet i over tre år, sættes indgangsværdien på aktierne til handelsværdien, hvorimod indgangsværdien sættes til den skattemæssige anskaffelsessum, såfremt aktionæren har ejet aktierne under tre år.

Der er efter FSRs opfattelse væsentlige ulemper forbundet med dette forslag.

Har en aktionær eksempelvis ejet sine aktier i over tre år, og er værdien af aktierne i den pågældende periode faldet til under den skattemæssige anskaffelsessum, vil aktionæren blive beskattet af fremtidige stigninger i aktiernes værdi, til trods for, at aktionæren i ejertiden kan have et samlet tab på aktierne.

Illustreret ved et eksempel, kan det antages, at en aktionær den 1. januar 2006 har anskaffet sine aktier til kurs 100. Herefter er værdien af aktierne faldet til kurs 50 ved indgangen til indkomståret 2010. I løbet af 2010 afstår aktionæren aktierne til kurs 80.

Aktionæren beskattes derved af en avance på 30 uanset at aktionæren i realiteten har tabt 20 på sin investering.

Tilsvarende finder FSR det endvidere betænkeligt, at anvende den skattemæssige anskaffelsessum for de aktionærer, der har ejet deres aktier i under tre år, idet disse aktionærer i så fald beskattes af en eventuel stigning i aktiernes værdi med tilbagevirkende kraft.

Uanset om aktierne har været ejet i over eller under tre år, er det FSRs opfattelse, at selskabsaktionærerne har anskaffet deres aktier ud fra en berettiget forudsætning om, at en avance vil være skattefri efter tre års ejertid. De foreslåede bestemmelser medfører derfor en u hensigtsmæssig ændring i forhold til forudsætningerne for dispositionen.

FSR skal derfor foreslå, at der ikke skelnes mellem ejerskab på over/under tre år ved fastsættelsen af indgangsværdien. Indgangsværdien bør således altid sættes til det største beløb af enten aktiernes handelsværdi eller den skattemæssige anskaffelsessum. Hvorvidt aktierne anses for ejet i over eller under tre år, er således afhængigt af ikrafttrædelsestidspunktet, hvilket aktionærerne ikke har haft indflydelse på.

FSR kan ikke se noget grundlag for, at to aktionærer, der har erhvervet deres aktier henholdsvis den i december 2006 og i januar 2007 behandles forskelligt. Begge aktionærer har erhvervet deres aktier med henblik på at beholde dem i tre år, hvilket sker for den ene aktionær i december 2009, mens den anden aktionær først har ejet aktierne i tre år i måneden efter.

Det forekommer helt urimeligt, at indføre fuld (lager)beskatning af porteføljeaktier på et tidspunkt hvor aktiekurserne er historisk lave. Dette må forventes at medføre beskatning af beregnede gevinster, også selvom der i mange tilfælde reelt er tale om et samlet tab, som ikke er udtryk for en øget skatteevne - tværtimod.

En mere rimelig overgangsregel blev vedtaget i forbindelse med ændringen af aktieavancebeskatningsloven i 1993, hvor der blev indført en særlig overgangsregel for minoritetsaktionærer, jf. overgangsbestemmelsen i § 19, stk. 3, i lov nr. 421 af 25. juni 1993. Ved opgørelse af avance/tab kunne aktionæren vælge enten at anvende den faktiske anskaffelsessum eller handelsværdien den 19. maj 1993. Var aktierne den 19. maj 1993 ejet i under tre år, gjaldt reglen dog kun, såfremt ejertiden efterfølgende oversteg tre år. Endvidere kunne et eventuelt tab ikke overstige forskellen mellem afståelsessummen og aktiernes værdi den 19. maj 1993, hvilket

var udtryk for, at når gevinster vedrørende perioden før den 19. maj 1993 friholdtes for beskatning, ville det ikke være rimeligt, hvis den skattepligtige kunne opnå fradrag for tab vedrørende perioden.

FSR foreslår, at der indføres en tilsvarende overgangsregel i forbindelse med de nye regler.

Børsnoterede aktier

Unoterede aktier er som tidligere nævnt blevet fritaget for tvungen lagerbeskatning. FSR skal i den forbindelse henstille til, at børsnoterede aktier tilsvarende fritages fra tvungen lagerbeskatning.

De seneste år har specielt vist hvor volatilt aktiemarkedet og dermed børskurserne er. Kurserne varierer meget og det kan således være tilfældigt om kursen er steget eller faldet den 31. december. Grundlaget for beskatningen er dermed meget usikkert og vilkårligt.

Selskabsaktionæren kan risikere, at kursen det ene år er steget, mens kursen det efterfølgende år er faldet. Dette forekommer ofte, også uden at selskabet reelt er steget i værdi pr. 31. december, hvor aktiekursen tilfældigvis er høj, mens den i januar er faldet igen.

Herudover vil en stigning i børskursen betyde en betydelig forpligtelse til at betale skat af en ikke-realiseret gevinst. Selskabsaktionæren kan således blive nødt til at få tilført ekstra kapital, optage lån eller realisere aktier, således at skatten kan betales. Blot fordi aktiekursen er steget, vil det ikke betyde at selskabsaktionæren har fået større skatteevne. Dette vil først ske, når aktierne realiseres og den reelle værdi fremkommer.

Værnsregel mod holdingselskaber - lovforslagets § 1, nr. 6 (ABL § 4A, stk. 3 og § 4B, stk. 2))

Den foreslåede værnsregel i § 4A, stk. 3 og § 4B, stk. 2 om holdingselskaber er efter FSRs opfattelse for upræcis og giver stor usikkerhed om den skattemæssige behandling af forskellige selskabskonstruktioner. Dermed har skatteyderen på ikke forhånd rimelig mulighed for at vide om de er omfattet af reglerne eller ikke. Dette skyldes, at bestemmelsen opererer med elastiske og udefinerede begreber såsom ”primære funktion” og ”reel økonomisk virksomhed vedrørende aktiebesiddelsen”. I den nuværende udformning medfører bestemmelserne endvidere risiko for dobbeltbeskatning

Dannelse og eksistens af holdingselskaber har traditionelt været accepteret i dansk og international skatteret, hvorfor at det foreslåede forekommer at være en uhensigtsmæssig dansk ene-gang, som kan være til skade for både eksisterende og kommende virksomheder.

FSR foreslår at skatteministeren anmodes om en redegørelse for sammenhængen i, at man nu vil indsætte en regel om mellemholdingselskaber, som også vil begrænse muligheden for at udlodde skattefrit udbytte inden for en sambeskattet koncern, når der med L 110 og L 23 blev lagt stor vægt på, at det var uhensigtsmæssigt, at midler ikke blot kunne "føres rundt i koncer-nen", hvorfor reglen om skattefrit tilskud i SEL § 31 D blev indført.

Den foreslåede regel om mellemholdingselskaber får betydning for, hvordan udbytte beskat-tes, og der lægges dermed tilsyneladende igen op til en situation, hvor den skattemæssige be-handling er forskellig afhængig af, om der ydes tilskud eller udbytte. Da vi antager, at skatte-ministeren ikke allerede har ændret holdning med hensyn til hensigtsmæssigheden af skatte-frie tilskud/udbytter inden for sambeskattede koncerner, skal vi foreslå, at der laves en undta-gelse således at "mellemholding-reglen" ikke gælder for koncernselskabsaktier. Hermed vil udbytte og tilskud kunne ydes inden for en sambeskattet kreds af selskaber med de samme skattemæssige konsekvenser, nemlig skattefrihed, hvilket er i overensstemmelse med hvad der blev gjort gældende, da reglen i SEL § 31 D blev indført.

Endelig bedes Skatteministeriet redegøre for, på hvilke punkter den foreslåede mellemholding-regel er forskellig fra det substanskrav, der arbejdes med internationalt herunder i relation til dobbeltbeskatningsoverenskomster og EU-direktiver. Blandt andet det foreslåede krav om, at mellemholdingselskabet skal udøve virksomhed vedrørende aktiebesiddelsen synes at gå be-tydeligt længere end tidligere set.

I øvrigt skal FSR anmode om, at skatteministeren kommer med eksempler på, hvornår et hol-dingselskab driver reel økonomisk virksomhed vedrørende sine datterselskabsaktier? Senere i dette høringssvar anmodes endvidere om stillingtagen til en række spørgsmål, som er variati-oner over i hvilket omfang det kræves at holdingselskabet har egne lokaler, egne medarbejde-re, og i hvor høj grad medarbejdere eller bestyrelse skal være involveret i driften af de selska-ber man ejer aktier i.

I enkelte af de gennemgående eksempler er der flere holdingselskaber i samme struktur, som bliver anset for mellemholdingselskaber. FSR anmoder derfor om, at det oplyses, om den fo-

reslåede regel i ABL § 4 A skal forstås på samme måde som transparensreglen i LL § 15 vedrørende underskudsbegrænsning ved ejerskifte. Skal der således altid ses op til de øverste aktionærer (uanset hvor mange selskaber, der ses igennem), når det skal bedømmes, om aktionærerne kan modtage skattefrit udbytte fra datterselskabet?

Såfremt dette er tilfældet, bør der udarbejdes mere udførlige bestemmelser herom.

FSR anmoder endvidere om, at skatteministeren bekræfter, at værnsreglen mod holdingselskaber ikke skal finde anvendelse, hvis der er tale om et børsnoteret holdingselskab, selvom det børsnoterede holdingselskabs aktier måtte være ejet af selskaber, som ikke selv kunne modtage skattefrit udbytte fra det børsnoterede selskabs underliggende selskaber.

Generelle bemærkninger

Etablering af et personligt holdingselskab er efter FSRs opfattelse et naturligt led i en skatteydners investering i en virksomhed, og har en række funktioner, der i sig selv ikke er skattemæssigt motiverede. Den indkomst, der allokeres til mellemholdingselskabet eller aktionærernes eget holdingselskab i form af udbytte anvendes således ofte til nye investeringer, servicering af gæld mv.

Det er dog en væsentlig forudsætning for funktionen af holdingselskabet, at der kan udloddes (delvist) skattefrit udbytte fra driftsselskabet, men det er samtidig væsentligt at bemærke, at skatteyderens skatteevne ikke øges ved at etablere et personligt holdingselskab.

Mange aktionærer vælger at oprette et holdingselskab, således at overskydende likviditet fra driften kan samles og investeres i andre aktiviteter eller i aktier eller obligationer. Hvor provenuet anbringes i obligationer eller porteføljeaktier, vil afkastet i mellemholdingselskabet eller i det personlige holdingselskab ifølge det fremsatte lovforslag, blive beskattet uanset ejertid og efter et lagerprincip (med mindre det er unoterede aktier). Beskatningen af udbyttet i mellemholdingselskab eller holdingselskabet synes derfor unødvendig.

Beskatningen medfører endvidere en dobbeltbeskatning af den samme indkomst uanset at skatteyderens skatteevne ikke er blevet forøget. Sammenholdt med gældende regler er det en dobbeltbeskatning som hidtil af gode grunde har været reduceret med 66%-reglen i SEL § 13, stk. 3 samt 3-års reglen i ABL § 9.

I nedenstående eksempel illustreres de skattemæssige konsekvenserne ved en investering i porteføljeaktier, der foretages henholdsvis via et selskab og personligt.

	Investering via selskab i porteføljeaktier	Direkte aktie- investering
Indkomst i et porteføljeselskab	100,00	100,00
Skat i et porteføljeselskab, 25%	<u>- 25,00</u>	<u>- 25,00</u>
Indkomst til udlodning	<u>75,00</u>	<u>75,00</u>
Indkomst i et holdingselskab	75,00	
Skat af udbytte, 25%	<u>- 18,75</u>	
Indkomst til udlodning til aktionæren	<u>56,25</u>	
Indkomst hos aktionæren	56,25	75,00
Skat hos aktionæren, 42%	<u>- 23,63</u>	<u>- 31,50</u>
Provenu hos aktionæren	<u>32,62</u>	<u>43,50</u>

Konsekvenserne af den foreslåede værnsregel er, at en investering via et selskab beskattes med yderligere 43,75% (100 - 56,25), når udlodningen foretages til holdingselskabet.

FSR finder at den foreslåede værnsregel i § 4A, stk. 3 er meget vidtgående, da der som udgangspunkt vil ske løbende beskatning af det afkast, der genereres i holdingselskabet.

Placering af overskydende likviditet i et holdingselskab er ikke motiveret i skatteudskydelse, men i at aktionæren ønsker at forbedre afkastet af overskydende likviditet.

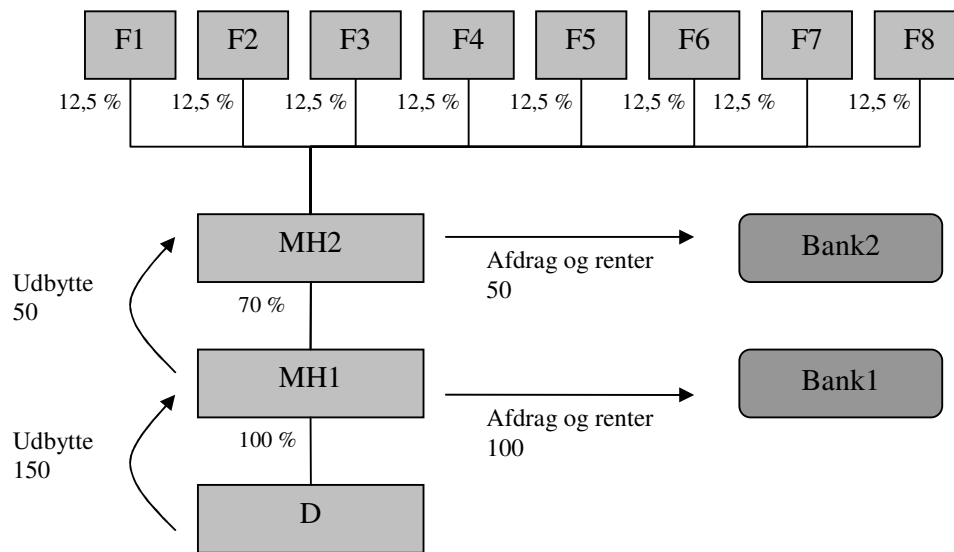
Investering af overskydende likviditet kunne alternativt være foretaget i driftsselskabet. Den såkaldte "skatteudskydelse" opstår derfor udelukkende fordi, aktionærene finder det hensigtsmæssigt at adskille overskydende provenu og geninvesteringer fra driften i datterselskabet.

At beskatningen afhænger af valg af koncernstrukturer bryder med den generelle tendens i skattelovgivningen, jf. herved eksempelvis bemærkninger til L 121, og princippet om beskat-

ning ud fra en betragtning om skatteevne. Skatteyderens skatteevne øges ikke ved at stifte et holdingselskab.

Princippet om beskatning ud fra skatteevnen brydes specielt i de tilfælde, hvor udlodningen ikke reinvesteres, men derimod anvendes til eksempelvis at servicere gæld i holdingselskabet, der er optaget i forbindelse med købet af aktierne. Dette vil meget ofte være tilfældet pga. aktieselskabslovens regler om selvfinansiering.

Problemstillingen kan illustreres således:

FSR foreslår at skatteministeren anmodes om at bekræfte, at serviceringen af gæld i mellemholdingselskabet medfører, at aktionæren skal betale skat ved udlodninger uden, at aktionæren har modtaget eller vil modtage en udlodning? Hvad gælder eksempelvis, efter at aktierne i MH2 er solgt og der udloddes et udbytte til de nye aktionærer finansieret af midler, der allerede er beskattet som fiktivt udbytte hos F1-F8?

Værnsreglen risikerer at ramme mange aktionærer, der af hensyn til finansieringen har foretaget investeringen i driftsselskabet via et holdingselskab. Konsekvensen kan for mange blive, at aktionæren nødsages til at afstå aktier for at kunne betale skatten.

Hvis en udlodning i ovenstående tilfælde anses for udloddet til F1-8, men anvendes af MH1 og MH2 til at servicere gælden, hvorfor der ikke kan ske videreudlodning til F1-8, anses disse aktionærer da for at have ydet et skattepligtigt tilskud til MH1 eller MH2?

FSR foreslår at skatteministeren anmodes om at bekræfte, hvorvidt MH2, MH1 og D er omfattet af obligatorisk national sambeskatning når aktierne i D anses for ejet af aktionærene F1 - 8.

Vil et eventuelt skattepligtigt udbytte skulle medregnes ved opgørelsen af nettofinansieringsudgifterne i relation til rentefradragsbegrænsningsreglerne i SEL § 11B og § 11C hos de respektive selskaber?

Konsekvenser for eksisterende strukturer

Værnsreglen i det fremsatte lovforslag rammer såvel eksisterende koncernstrukturer som fremtidige dispositioner. Medens aktionæren i forhold til fremtidige dispositioner har mulighed for at indrette koncernstrukturen bedst muligt, vil mange eksisterende koncerner blive ramt af den pågældende værnsregel. Dette til trods for, at aktionærene har disponeret i overensstemmelse med gældende regler, og en lang praksis fra skattemyndighederne, hvor man har accepteret, at kravet i SEL § 13 opfyldes ved at etablere ”melleholdingselskaber”.

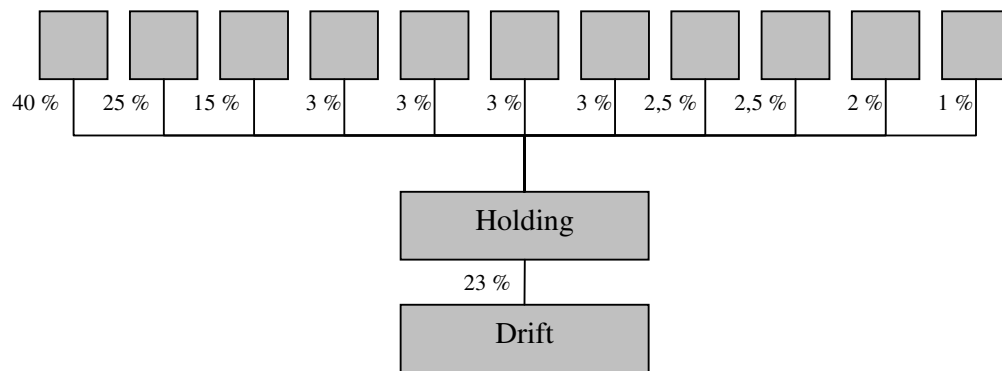
Aktionærer i eksisterende koncernstrukturer nødsages reelt til at foretage omstruktureringer af koncernen inden bestemmelse ikrafttræden for ikke at blive ramt af de u hensigtsmæssige overgangsbestemmelser i lovforslaget.

FSR skal endvidere påpege at aktionærer, der har valgt at erhverve aktier via et selskab i visse tilfælde har valgt dette for at have mulighed for at afstå aktierne skattefrit. Efter gældende regler kræver dette ikke en ejerandel på 10%. Lovforslagets bemærkninger om, at værnsreglen indsættes for at undgå omgåelse af 10% kravet, bør derfor ikke gælde eksisterende selskabsaktionærer, der ikke ejer 10%, men som har erhvervet aktierne for at kunne afstå disse skattefrit efter tre års ejertid.

Som eksempel kan nævnes en eksisterende dansk koncern, hvor det for en række år siden blev vedtaget, at tilbyde ledende medarbejdere et medejerskab af koncernen. I kraft af den særlige stilling som denne gruppe af aktionærer indtager, blev det besluttet, at etablere et samlet holdingselskab, hvori medarbejderne kunne tegne aktier. Aktionærernes forhold kunne endvidere reguleres i en aktionæroverenskomst. Øvrige aktionærer i driftsselskabet lagde tilmed vægt på, at medarbejderne blev samlet i ét selskab med henblik på at sikre en simpel ejerstruktur i driftsselskabet.

Medarbejderne valgte alle at erhverve aktierne via deres eget holdingselskab. Koncernstrukturen i dag er således, at holdingselskabet ejer ca. 23% af driftsselskabet. Holdingselskabet er ejet af en række selskabsaktionærer, hvoraf 3 aktionærer ejer henholdsvis 40%, 25% og 15%. De resterende selskabsaktionærer ejer mellem 1% og 3%.

Koncernstrukturen kan illustreres således:

Ingen af selskabsaktionærerne i holdingselskabet kan modtage udbytte skattefrit ved direkte ejerskab i driftsselskabet. 20% af aktiekapitalen i holdingselskabet er endvidere ejet af selskaber, der ikke kan modtage udbytte skattefrit fra holdingselskabet.

Oprettelsen af holdingselskabet har på intet tidspunkt være motiveret i reglerne om skattefrit udbytte, hvilket tydeligt ses ved, at aktionærerne i stort omfang består af selskaber, der ikke kan modtage skattefrit udbytte fra holdingselskabet. Holdingselskabet er derimod stiftet for at opnå en effektiv ejerstruktur, hvor ledende medarbejdere har mulighed for at blive medejere af selskabet, og hvor særlige forhold vedrørende disse aktionærer reguleres i en aktionæroverenskomst.

Ovenstående struktur illustrerer, at forslaget rammer selskabsaktionær, der ikke har haft de skattemæssige regler vedrørende udbytte i tankerne ved etablering af koncernen.

FSR foreslår at skatteministeren anmodes om at kommentere om det er tilsigtet at ramme denne type koncernstrukturer?

Bemærkninger vedrørende forståelsen af værnsreglen

Ud over, at reglen efter FSRs opfattelse er unødvendig, og indebærer en række u hensigtsmæssige følgevirkninger, er reglen meget kompliceret og rammer som følge af overgangsbestemmelserne vilkårligt.

Den komplicerede udformning af reglen medfører først og fremmest, at reglen bryder den tilsigtede systematik i aktieavancebeskatningsloven.

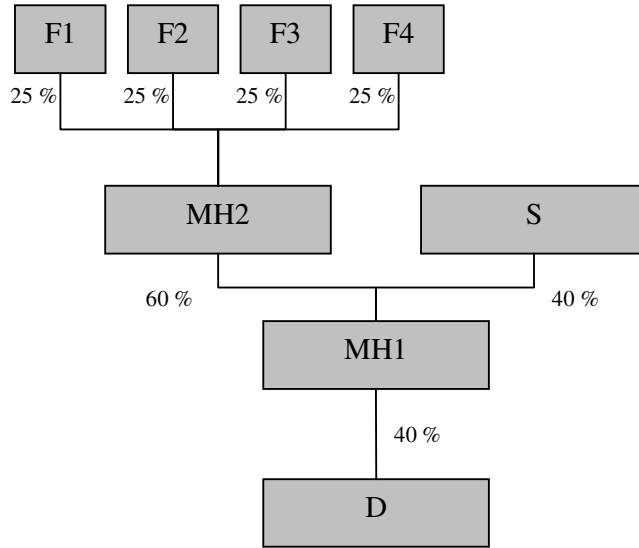
De foreslåede regler indfører 2 nye definitioner i ABL samt en opsamlingsbetegnelse for de resterende aktietyper kaldet porteføljeaktier. Datterselskabsaktier defineres i stk. 1 som aktier i selskaber, hvor en selskabsaktionær ejer minimum 10 % af aktiekapitalen. Stk. 1 henviser dog til stk. 2 - 4. Stk. 2 og stk. 4 nævner henholdsvis betingelser for, at der er tale om datterselskabsaktier, samt hvilke værdipapirer, der ikke skal betragtes som datterselskabsaktier.

Stk. 3 omhandler hvem, der i visse situationer anses for at eje de pågældende aktier. Stk. 3 omtaler dog stadig aktierne som datterselskabsaktier, og det er derfor vanskeligt at forstå stk. 3 som en undtagelse til definitionen i stk. 1.

Det forekommer således uklart om der er sammenhæng mellem lovens bemærkninger og bestemmelsens ordlyd.

Hverken bestemmelsen eller bemærkningerne til lovforslaget giver den fulde forståelse for de skattemæssige konsekvenser i tilfælde, hvor koncernen er struktureret i flere led. I bemærkningerne (s. 38) vises et eksempel, hvor aktierne i driftsselskabet D skal anses for ejet direkte af selskabsaktionærerne F1 - 4. Aktionærernes indirekte ejerandel i D (via MH2 og MH1) er hver 6%.

Koncernstrukturen ser ifølge beskrivelsen således ud:

FSR foreslår at skatteministeren anmodes om at bekræfte, at i tilfælde af en udbytteudlodning fra D til MH1, skal hvert af selskaberne F1-4 medregne 15% (25% af 60%) af det samlede udbytte, der udloddes fra D til MH1.

FSR forstår reglen således, at S ikke skal anses for at eje aktier direkte i D, hvorfor S ikke skal medregne de resterende 40% af udlodningen. Udlodningen ville dog være skattefri, idet S ejer en indirekte ejerandel på 16% i D. Skatteministeren bør bekræfte denne opfattelse af reglen.

Skatteministeren bør endvidere bekræfte, at de 40% af udlodningen fra D, skal anses som modtaget af MH1, såfremt S er en person og ikke et selskab, og at udlodningen vil kunne modtages skattefrit af MH1.

Såfremt udlodningen anses for modtaget af MH1 anmodes om at skatteministeren bekræfter, at MH1's ejerandel i D stadig anses for at udgøre 40% (og ikke de 16% som er andelen vedr. S), og at udlodningen, derfor kan modtages skattefrit.

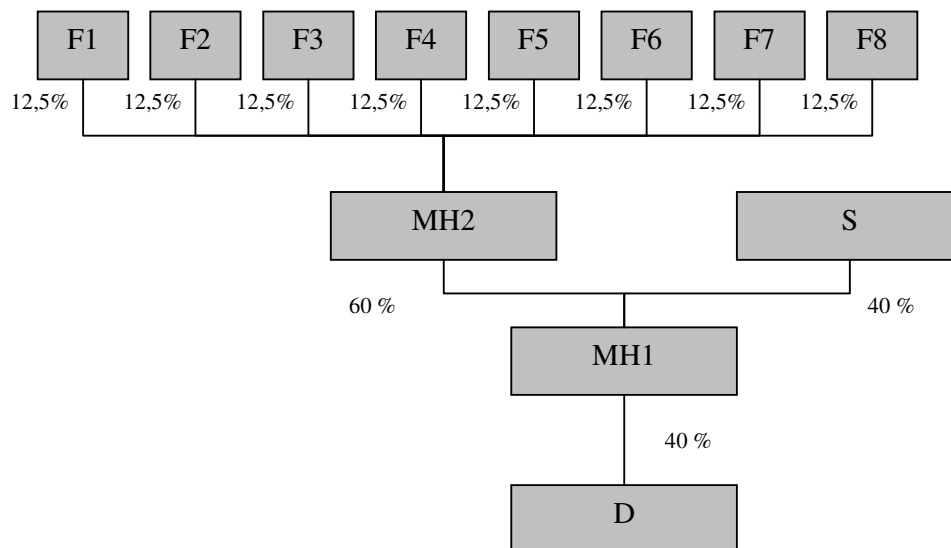
I det omfang udbyttet fra D er skattepligtigt for F1-F4, opstår spørgsmålet, om D er pligtig at indeholde udbytteskat med 28%. Skatteministeren bør redegøre for, hvorledes D i bekræftende fald kan sikre sig de nødvendige informationer om den ultimative aktionærstruktur, således at D kan overholde sine indeholdelsespligter. FSR skal i den forbindelse rette opmærksomheden på bemærkningerne til L 201 (s. 15) hvor det netop anføres at "det udstedende selskab vil

ikke altid have kendskab til de enkelte ejere. Selskabet skal derfor kun indberette identiteten af ejeren, hvis det kender til denne”.

Hvis MH1 er et børsnoteret selskab eller dets aktier af andre grunde hyppigt handles mellem nye aktionærer, vil det være særdeles vanskeligt for D at skaffe sig aktuelle oplysninger om den ultimative aktionærstruktur. Hvorledes mener Skatteministeriet, at D i en sådan situation skal varetage sin eventuelle indeholdelsespligt ved udlodning af udbytte til MH1?

Det fremgår ikke af lovforslaget eller bemærkningerne, hvorledes selskaberne skal forholde sig, når MH1 senere videreudlodder udbyttet til MH2 og S. FSR anmoder om at skatteministeren redegør herfor, særligt, hvorvidt den del af udbyttet, som videreudloddet til MH2, igen skal anses for modtaget af F1-4?

Spørgsmålet bliver især relevant såfremt aktiekapitalen i MH2 ejes af flere aktionærer, eks. F1-8. Se nedenstående illustration (hver ejer da 12,5% af MH2).

Over 50% af aktiekapitalen i MH2 vil dermed være ejet af selskabsaktionærer, der ikke vil kunne modtage skattefrit udbytte ved direkte ejerskab i MH1 (hver har en indirekte ejerandel på 7,5% i MH1). Skatteministeren bør nærmere redegøre for, hvorledes det sikres, at F1-8 ikke undergives beskatning en gang til af det samme udbytte? FSR antager at det vil kræve, at F1-8 skal føre en form for saldo for allerede beskattet udbytte? Hvorledes har man tænkt sig at holde rede på, hvornår der er tale om videreudloddet udbytte, som allerede er beskattet og hvornår der er tale om udbytte som skal beskattes?

Hvis aktierne i MH1 sælges uden at udbyttet er udloddet til MH2, vil værdien af aktieposten i MH1 alt andet lige være højere, end hvis udbyttet var udloddet til MH2. Aktionærerne F1 - 8 vil dermed blive beskattet af aktieavancen, selvom de også er beskattet af udbyttet fra D til MH1. FSR anmoder om at skatteministeren forholder sig til dette.

FSR skal endvidere foreslå at indhente skatteministerens kommentar til det tilfælde, hvor MH1 og/eller MH2 er hjemmehørende i udlandet. Selvom aktierne i D skal anses som ejet direkte af F1 -F8, vil dette ikke være tilfældet i henhold til udenlandsk skatteret. Ved udlodning af udbytte fra D eller ved afståelse af aktier i D, vil der således være stor risiko for, at både F1-8 og MH1 beskattes, sidstnævnte efter udenlandske regler.

En sådan dobbeltbeskatning vil være en væsentlig hindring for etablering af holdingselskaber i udlandet. FSR foreslår at skatteministerens kommentar hertil indhentes.

Selskabsskattelovens § 17, stk. 2, giver mulighed for datterselskabslempelse. Ministeren bør redegøre for, hvorledes denne bestemmelse finder anvendelse, når udenlandske udbytter beskattes hos de indirekte aktionærer her i landet efter den foreslåede bestemmelse.

Betingelserne i stk. 3, nr. 1-3

FSR foreslår at skatteministeren anmodes om at uddybe betingelserne i nr. 1-3 i § 4A, stk. 3.

§ 4A, stk. 3, nr. 1 - Primære funktion

I følge lovforslagets bemærkninger skal mellemholdingselskabets primære funktion være, at eje datterselskabsaktier, hvorved forstås aktier i et eller flere datterselskaber. Der skal ifølge bemærkninger foretages en konkret vurdering af formålet med mellemholdingselskabets eksistens.

Skatteministeren bør uddybe hvilke faktorer, der skal lægges vægt på ved vurdering af mellemholdingselskabs funktion.

Skatteministeren bør bekræfte at såfremt mellemholdingselskabet ifølge dets vedtægter har andet formål end ejerskab af datterselskabsaktier, så finder reglen ikke anvendelse?

Skatteministeren bør også bekræfte, at ejerskab af porteføljeaktier i ikke-uvæsentligt omfang medfører, at mellemholdingselskabet har anden aktivitet end ejerskab af datterselskabsaktier.

Skatteministeren bør endvidere bekræfte, at såfremt mellemholdingselskabet udelukkende eller delvist har som funktion, at visse personer skal have medejerskab af koncernen, så finder reglen ikke anvendelse?

Skatteministeren bør yderligere bekræfte, at såfremt mellemholdingselskabet har som funktion at optage og servicere gæld til finansiering af købet af aktierne i datterselskabet, så finder reglen ikke anvendelse?

Skatteministeren bør endelig redegøre for hvilke dokumentationskrav, der stilles for selskabets funktion.

§ 4A, stk. 3, nr. 2 - Reel økonomisk virksomhed

FSR foreslår at skatteministeren anmodes om at uddybe det nærmere indhold af begrebet ”reel økonomisk virksomhed vedrørende aktiebesiddelsen”, idet der helt savnes konkrete retningslinjer for hvad der skal forstås ved det benyttede begreb, herunder det påkrævede aktivitetsomfang og kravet til selskabets fysiske eksistens. Det er afgørende at få defineret indholdet af reglen, således at den objektivt kan håndteres af de (mange) holdingselskaber den potentielt vil kunne finde anvendelse på. Det bør undgås at selskaberne og deres aktionærer skal leve med en væsentlig retsusikkerhed indtil der måtte blive skabt en praksis på området.

Skatteministeriet bedes endvidere forholde sig til bestemmelsens sammenhæng med Højesterets dom i sagen ”Johnson Holding”(SKM.2004.297.HR), hvor det klart blev slået fast, at et holdingselskab udøver erhvervsmæssig virksomhed, uden at der blev stillet detaljerede krav til måden denne virksomhed blev udøvet på.

FSR foreslår derfor at skatteministeren anmodes om at tage konkret stilling til, om kravet om ”reel økonomisk virksomhed vedrørende aktiebesiddelsen” kan anses for opfyldt i hver enkelt af følgende situationer, og herunder specifikt kommentere på de krav, det er tanken at stille til eksistensen af lokaler, personale og udstyr. I alle situationer forudsættes det, at det grundlæggende krav om udstyr, såsom telefon, fax m.m. er opfyldt.

1. Mellemløbselskabet (MHS) har outsourcet administrative funktioner til en professionel udbyder og er hjemmehørende hos denne administrator. Selskabets bestyrelse forvalter MHS' investeringer i andre selskaber, men deltager ikke aktivt i ledelsen af disse.
2. MHS har outsourcet administrative funktioner til en professionel udbyder, men har lejet eget kontor, hvor MHS er hjemmehørende. Selskabets bestyrelse forvalter MHS' investeringer i andre selskaber, men deltager ikke aktivt i ledelsen af disse.
3. MHS har outsourcet administrative funktioner til en professionel udbyder, men har lejet eget kontor hvor MHS er hjemmehørende. Selskabets bestyrelse forvalter MHS' investeringer i andre selskaber ved aktiv deltagelse i disses bestyrelsesmøder.
4. MHS har outsourcet administrative funktioner til en professionel udbyder, men har lejet eget kontor hvor MHS er hjemmehørende. Selskabets bestyrelse forvalter MHS' investeringer i andre selskaber ved aktiv deltagelse i disses bestyrelsesmøder og/eller direktion.
5. MHS er hjemmehørende på samme adresse som et/det datterselskab, MHS ejer (en andel af). MHS har ikke ansat personale, men betaler i stedet datterselskabet for at stille personale til rådighed til varetagelse af nødvendige administrative opgaver. Selskabets bestyrelse forvalter MHS' investeringer i andre selskaber, men deltager ikke aktivt i ledelsen af disse.
6. MHS er hjemmehørende på samme adresse som et/det datterselskab, MHS ejer (en andel af), men har sit eget kontor til rådighed. MHS har ikke ansat personale, men betaler i stedet datterselskabet for at stille personale til rådighed til varetagelse af nødvendige administrative opgaver. Selskabets bestyrelse forvalter MHS' investeringer i andre selskaber, men deltager ikke aktivt i ledelsen af disse.
7. MHS er hjemmehørende på samme adresse som et/det datterselskab, MHS ejer (en andel af), men har sit eget kontor til rådighed. MHS har ikke ansat personale, men betaler i stedet datterselskabet for at stille personale til rådighed til varetagelse af nødvendige administrative opgaver. Selskabets bestyrelse forvalter MHS' investeringer i andre selskaber ved aktiv deltagelse i disses bestyrelsesmøder.

8. MHS er hjemmehørende på samme adresse som et/det datterselskab, MHS ejer (en andel af), men har sit eget kontor til rådighed. MHS har ikke ansat personale, men betaler i stedet datterselskabet for at stille personale til rådighed til varetagelse af nødvendige administrative opgaver. Selskabets bestyrelse forvalter MHS' investeringer i andre selskaber ved aktiv deltagelse i disses bestyrelsesmøder og/eller direktion.
9. MHS er hjemmehørende på samme adresse som et/det datterselskab, MHS ejer (en andel af), men har sit eget kontor til rådighed. MHS har ansat eget personale til varetagelse af nødvendige administrative opgaver. Selskabets bestyrelse forvalter MHS' investeringer i andre selskaber, men deltager ikke aktivt i ledelsen af disse.
10. MHS er hjemmehørende på samme adresse som et/det datterselskab, MHS ejer (en andel af), men har sit eget kontor til rådighed. MHS har ansat eget personale til varetagelse af nødvendige administrative opgaver. Selskabets bestyrelse forvalter MHS' investeringer i andre selskaber ved aktiv deltagelse i disses bestyrelsesmøder.
11. MHS er hjemmehørende på samme adresse som et/det datterselskab, MHS ejer (en andel af), men har sit eget kontor til rådighed. MHS har ansat eget personale til varetagelse af nødvendige administrative opgaver. Selskabets bestyrelse forvalter MHS' investeringer i andre selskaber ved aktiv deltagelse i disses bestyrelsesmøder og/eller direktion.
12. MHS er hjemmehørende på samme adresse som et/det datterselskab, MHS ejer (en andel af), men har sit eget kontor til rådighed. MHS har ansat eget personale til varetagelse af nødvendige administrative opgaver og forvaltning af MHS' investeringer i andre selskaber, uden dog at deltage aktivt i ledelsen af disse.
13. MHS er hjemmehørende på samme adresse som et/det datterselskab, MHS ejer (en andel af), men har sit eget kontor til rådighed. MHS har ansat eget personale til varetagelse af nødvendige administrative opgaver og forvaltning af MHS' investeringer i andre selskaber, ved aktiv deltagelse i disses bestyrelsesmøder.
14. MHS er hjemmehørende på samme adresse som et/det datterselskab, MHS ejer (en andel af), men har sit eget kontor til rådighed. MHS har ansat eget personale til vare-

tagelse af nødvendige administrative opgaver og forvaltning af MHS' investeringer i andre selskaber, ved aktiv deltagelse i disses bestyrelsesmøder og/eller direktion.

15. MHS har egne lokaler til rådighed og har ansat eget personale til varetagelse af nødvendige administrative opgaver. Selskabets bestyrelse forvalter MHS' investeringer i andre selskaber, men deltager ikke aktivt i ledelsen af disse.

16. MHS har egne lokaler til rådighed og har ansat eget personale til varetagelse af nødvendige administrative opgaver. Selskabets bestyrelse forvalter MHS' investeringer i andre selskaber ved aktiv deltagelse i disses bestyrelsesmøder.

17. MHS har egne lokaler til rådighed og har ansat eget personale til varetagelse af nødvendige administrative opgaver. Selskabets bestyrelse forvalter MHS' investeringer i andre selskaber ved aktiv deltagelse i disses bestyrelsesmøder og/eller direktion.

18. MHS har egne lokaler til rådighed og har ansat eget personale til varetagelse af nødvendige administrative opgaver og forvaltning af MHS' investeringer i andre selskaber, uden dog at deltage aktivt i ledelsen af disse.

19. MHS har egne lokaler til rådighed og har ansat eget personale til varetagelse af nødvendige administrative opgaver og forvaltning af MHS' investeringer i andre selskaber, ved aktiv deltagelse i disses bestyrelsesmøder.

20. MHS har egne lokaler til rådighed og har ansat eget personale til varetagelse af nødvendige administrative opgaver og forvaltning af MHS' investeringer i andre selskaber, ved aktiv deltagelse i disses bestyrelsesmøder og/eller direktion.

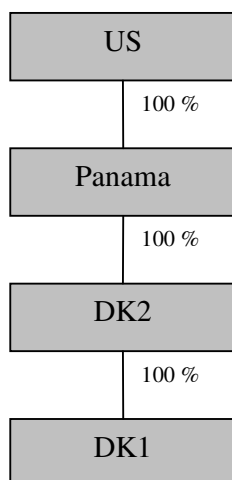
Konsekvensen af den foreslående værnsregel kan formentlig være, at selskaber, der er etableret i EU og som ejer aktier i danske selskaber, nægtes de fordele, som følger af moder/datterselskabsdirektivet. Sådanne fordele kan alene nægtes, såfremt anvendelsen af direktivet vil føre til svig eller misbrug, jf. direktiv 90/435/EØF om en fælles beskatningsordning for moder- og datterselskaber fra forskellige medlemsstater art. 1, stk. 2.

FSR foreslår derfor at skatteministeren anmodes om at vurdere værnsreglens EU-retlige aspekter, herunder især fortolkningen af begrebet "reel økonomisk virksomhed vedrørende

aktiebesiddelsen” i relation til misbrug af fællesskabsretten. Hertil skal bemærkes, at EF-Domstolen bl.a. i sag C-212/97 ”Centros”, har anerkendt, at selskaber kan stiftes i en medlemsstat for efterfølgende at etablere sig i en anden medlemsstat, hvor den faktiske erhvervsudøvelse finder sted gennem fx et datterselskab. Melleholdingselskaber, der alene udøver reel økonomisk virksomhed gennem en sekundær etablering (det danske selskab), er således ikke udtryk for misbrug af fællesskabsretten.

Skatteministeren bør derfor også oplyse om værnreglen i forslaget til selskabsskatteoven § 4A, stk. 3, nr. 2 i relation til melleholdingselskaber stiftet i EU alene finder anvendelse i de tilfælde, hvor anvendelsen af melleholdingselskaber må betegnes som misbrug af fællesskabsretten.

Skatteministeren bør endvidere oplyse om værnreglen finder tilsvarende anvendelse, såfremt et selskab i Panama i nedenstående struktur ikke har reel økonomisk virksomhed, og selskabet i USA er et stort børsnoteret selskab med egen driftsaktivitet? Skal udbytte fra DK2 til Panama anses for udloddet til USA og er det dermed skattefrit?

§ 4A, stk. 3, nr. 3

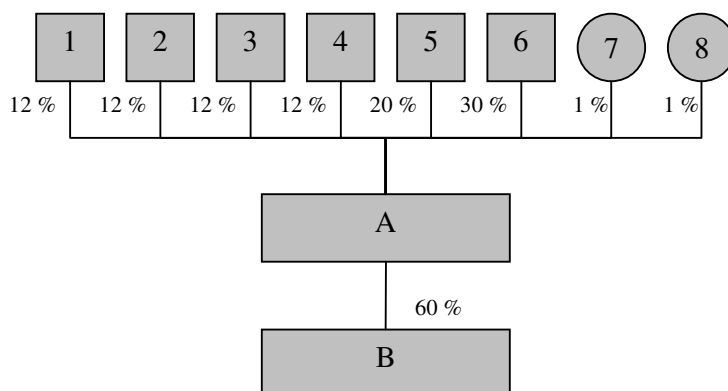
FSR foreslår at det for klarhedens skyld direkte i nr. 3 anføres, at det er udbytte fra datterselskabet, der ikke ville kunne modtages skattefrit.

Betingelsen medfører i øvrigt, at de skattemæssige konsekvenser for én aktionær afhænger af en andens aktionærs dispositioner. Ofte har aktionærene ikke tilstrækkeligt tætte relationer til at have hverken kontrol over eller viden om, hvilke dispositioner den anden aktionær foreta-

ger. Derudover kan der indtræffe hændelser, som eksempelvis konkurs, dødsfald mv. der medfører at aktionæren må afstå sine aktier.

Problematikken kan illustreres ved følgende eksempel, der tager udgangspunkt i en eksisterende struktur:

Holdingselskabet A ejer 60% af driftsselskabet B. A har i alt 8 aktionærer, hvoraf 6 er selskaber. Aktiekapitalen i selskab A er fordelt med 12% til selskaberne 1-4, 20% til selskab 5 og 30% til selskab 6. De resterende 2% er ejet af personer.

Værnsreglen finder ikke anvendelse, idet andelen af de selskaber, der ikke ville kunne modtage udbytte skattefrit ved en direkte ejerandel i B ikke er over 50%.

FSR forstår reglen således at selskabsaktionær 5 blot skal sælge mere end 2% af aktiekapitalen i selskab A til en anden selskabsaktionær end selskabsaktionær 6, førend dette har alvorlige konsekvenser for selskabsaktionærene 1-4, idet mere end 50% af aktierne i A herefter ejes af selskaber, der ikke ville kunne modtage udbytte fra A skattefrit ved direkte ejerskab. Sælges der f. eks. 4% til en anden selskabsaktionær end selskabsaktionær 6 har det ligeledes alvorlige konsekvenser både for aktionæren selv, og for selskabsaktionærene 1-4. Selskabsaktionærene 1-5 vil også i denne situation blive anset for at have afstået deres aktier, jf. bestemmelsen til ABL § 33 A, jf. forslaget § 1, nr. 45.

Skatteministeren bør oplyse, på hvilket tidspunkt moderselskabets aktionærer, skal opfylde betingelserne for at modtage skattefrit udbytte.

FSR finder at den skattemæssige konsekvens for andre aktionærer af en enkelt aktionærs dispositioner, savner proportionalitet og er meget betænkelig også ud fra en retssikkerhedsmæs-

sig synsvinkel. En skatteyder bør ikke kunne beskattes som følge af en anden skatteydere disposition, endda uden at den pågældende på noget tidspunkt har haft indflydelse på dispositionen eller accepteret denne.

Ovenstående koncernstruktur er illustreret med udgangspunkt i en eksisterende virksomhed, hvor der lægges stor vægt på, at medarbejderne har del i ejerskabet. Ved ophør af ansættelsen, er det derfor hensigten at aktionæren skal sælge sine aktier. Resultatet er, at der i denne koncern (samt mange andre koncerner) jævnlig sælges aktier mellem nye og gamle medarbejdere.

Det foreliggende lovforslag medfører en væsentlig forringelse for denne type virksomheder med hensyn til at tilrettelægge ejerstruktur og generationsskifte i fremtiden.

FSR foreslår i øvrigt, at skatteministeren anmodes om at bekræfte, at både direkte og indirekte aktiebesiddelser medregnes, således at følgende tilfælde ikke er omfattet af mellemholdingsreglen, fordi § 4 A, stk. 3, nr. 3 ikke vil være opfyldt. A som er et selskab eller en fond(erhvervsdrivende eller ikke erhvervsdrivende) ejer 60% af et holdingselskab, der igen ejer 15% af aktierne i selskab B. A's indirekte ejerandel i B udgør herefter 9%. Herudover har A en direkte ejerandel i B på 10%. Ved bedømmelsen efter § 4 A, stk. 3, nr. 3 må de 9% skulle sammenlægges med de 10%, hvorefter betingelsen for at modtage skattefrit udbytte på såvel den indirekte som den direkte aktiebesiddelse er opfyldt.

Omkostningsgodtgørelse - Lovforslagets § 12 nr. 1 (LL § 7Q, stk. 3)

FSR har i sit hørings svar af 29. marts 2009 udtrykt stor bekymring for det retssikkerhedsmæssige problem i at fjerne omkostningsgodtgørelse for selskaber og fonde.

Skatteministeren anfører at der under det nuværende system er risiko for misbrug af reglerne, således at skatteyderen har incitament til først at fremlægge relevante oplysninger under en senere sag, i stedet for den samfundsmæssigt mest optimale situation, hvor skatteyderen fremlægger informationen allerede under SKATs indledende behandling. Det er FSRs opfattelse at der allerede i dag udfoldes store bestræbelser fra skatteyderne på at fremlægge alle relevante oplysninger i første instans.

Det forekommer i øvrigt inkonsekvent, at skatteministeren samtidig erkender, at SKATs hidtidige behandling af skattesager ikke i tilstrækkeligt omfang medvirker til at alle oplysninger fremkommer i begyndelsen af en skattesags forløb.

Under alle omstændigheder finder FSR, at det af hensyn til retssikkerheden er afgørende at adgangen til fuld omkostningsgodtgørelse i det mindste fastholdes i følgende tre situationer:

- 1) Skatteyderen vinder sagen. Det bør fortsat ikke koste skatteyderen penge at vinde sin skattesag
- 2) Skattemyndighederne anser en sag de har tabt for principiel og indbringer den for næste instans. Det bør ikke koste den enkelte skatteyder penge at skattemyndighederne anser en tabt sag for principiel. Skatteyderen har selvfølgelig ingen interesse i, at sagen prøves ved næste instans af principielle grunde
- 3) Landsskatteretten eller Skatterådet finder at afholdelse af syn og skøn vil tilføre sagen væsentlige oplysninger, som ikke mere hensigtsmæssigt kan indhentes på anden måde.

Med det foreslåede system vil det givet komme sager, hvor skatteyderen alene fordi skattemyndighederne rejser sagen eller indbringer den for næste instans, vil opgive sagen ud fra driftsøkonomiske betragtninger. Dette finder FSR stærkt betænkeligt for retssikkerheden.

Når det samlede provenu ved at ophæve adgangen til omkostningsgodtgørelse for selskaber og fonde kun er vurderet til 40 mio. kr. må provenutabet ved at opretholde adgangen til fuld omkostningsgodtgørelse i ovennævnte tre situationer være forsvindende lille.

FSR har kunnet konstatere, at skatteministeren i høringsnotatet anfører, at skatteyderen jo stadigvæk vil blive tilkendt sagsomkostninger, hvis sagen vindes og at det derfor ikke er nødvendigt med omkostningsgodtgørelse. Dette er ikke korrekt. Dels får man ikke sagsomkostninger ved Landsskatteretten og dels er praksis ved domstolene sådan at tilkendte sagsomkostninger stort set aldrig dækker de reelle omkostninger ved at føre sagen.

Slutteligt skal vi anmode om, at der indsættes en positiv lovhjemmel i LL § 7 Q, som giver mulighed for fradrag for alle omkostninger i forbindelse med en skattesag, såfremt der ikke kan ydes omkostningsgodtgørelse. Dermed sikres det, at der ikke lovgives i bemærkningerne.

Formuleringen af LL § 7Q kunne eksempelvis lyde således:

»Stk. 3. Udgifter i forbindelse med sagkyndig bistand i skattesager kan fradrages i opgørelsen over den skattepligtige indkomst, såfremt der ikke kan ydes godtgørelse efter skatteforvaltningslovens kapitel 19. «

Lempelse for udenlandsk skat - Lovforslagets § 14, nr. 32-34

Ifølge selskabsskattelovens § 17, stk. 2 kan selskaber, der modtager udbytte, der ikke er omfattet af skattefriheden efter § 13, stk. 1, nr. 2 få lempelse for den skat, der er betalt i datterselskabet eller underliggende datterselskaber.

Med lovforslaget sker der en harmonisering af skattereglerne for udbytter og aktieavancer, således at også aktieavancer beskattes.

FSR skal derfor foreslå, at reglen i §17, stk. 2 ligeledes harmoniseres og dermed også skal gælde for avancer på aktier, som ikke er omfattet af definitionen datterselskabsaktier eller koncernselskabsaktier, således at selskabet kan få lempelse for den skat, der er betalt i datterselskabet og underliggende selskaber.

Statusskift - Lovforslagets § 1, nr. 45 (ABL § 33 A)

FSR foreslår at skatteministeren anmodes om at oplyse, hvad konsekvensen af et statusskifte er? Hvis et selskab går fra en aktiebesiddelse på 100% til en aktiebesiddelse på 9%, dvs. der sker statusskifte efter den foreslåede regel i ABL § 33 A - skal samtlige 100% så anses for afstået eller kun 91%? Tilsvarende den modsatte vej – hvilken aktiepost skifter status hvis et selskab har en aktiebesiddelse på 9% og denne øges til 100%?

Uudnyttede aktietab - Lovforslagets § 1, nr. 55 (ABL § 43, stk. 3)

Efter den nuværende ABL § 8, stk. 2, bliver tab på aktier, der realiseres ved en kapitalnedsættelse/salg til udstedende selskab ikke til et kildeartsbegrænset tab, når aktionæren fortsat ejer aktier i selskabet efter kapitalnedsættelsen. Et sådant aktietab tillægges i stedet anskaffelsessummen for de resterende aktier. I tilfælde, hvor ejertiden på de resterende aktier overstiger tre år ved overgangen til de foreslåede regler, vil sådanne aktionærer miste tabsfradragsmuligheden. FSR har svært ved at se rimeligheden i, at sådanne aktionærer skal stilles ringere end aktionærer, der havde solgt samtlige aktier og derved realiseret et kildeartsbegrænset tab, som kan modregnes i nettogevinsten under de nye regler. FSR foreslår derfor, at der formuleres en overgangsregel, hvorefter aktietab, der er blevet tillagt anskaffelsessummen efter reglen

i ABL § 8, stk. 2, bliver til kildeartsbegrænset tab ved overgangen til de nye regler, og dermed vil kunne modregnes, hvis der er tale om porteføljeaktier.

I høringsvaret af 29. marts 2009 foreslog FSR, at et selskabs tab realiseret under lagerbeskatning af porteføljeaktier ikke skulle kunne begrænses efter reglerne om ejerskifte i LL § 15. Hertil svarede Skatteministeriet, at der ikke sås at være grund til at behandle sådanne tab anderledes end andre tab, og at der heller ikke er særlige regler for underskud opstået ved erhvervsvirksomhed, selv om virksomheden fortsat ejes af selskabet efter ejerskiftet. Dette argument er efter FSR opfattelse ikke overbevisende, idet der er en væsentlig forskel på, om der er tale om tab, der opstår under en lagerbeskatning eller tab, der opstår under almindelig realisations-indkomstbeskatning. Lagerbeskatning er jo en teknisk beregningsmetode, hvor det er accepteret, at beskatningen løsriver sig fra de faktisk opnåede avancer og tab netop med den begrundelse, at når beskatningen over tid ses samlet, så vil lagerbeskatningen over flere år være i overensstemmelse med de faktisk realiserede avancer/tab. Ved ikke at anerkende, at der er et særligt behov for, at "tekniske tab" opstået under en lagerbeskatning bevares, selvom der sker ejerskifte i det selskab, der lagerbeskattes, så siger man samtidig, at det også er uden betydning, at den endelige beskatning på ingen måde afspejler de faktiske opnåede avancer og tab. Det kan ikke være hensigten. FSR er klar over, at en særregel om bevarelse af porteføljetab ville kunne misbruges, og det er grunden til, at FSR i sit forslag lagde op til, at særreglen skulle gælde, så længe de "overtagne" porteføljeaktier var i selskabet.

Beskatning af carried interest - Lovforslagets § 1, nr. 6 og § 12, nr. 15 (ABL § 17 A og LL § 16 I)

FSR forstår at der er et politisk ønske om at beskatte kapitalfondspartnernes carried interest, som om dette var oppebåret som lønindkomst. I den foreslåede form medfører reglerne dog usikkerhed om, hvorvidt skatten kan overstige almindelig lønindkomstbeskatning, ligesom skatten kan blive aktuel, før kapitalfondspartnerne har rådighed over midlerne. Hensigten med reglerne er, at kapitalfondspartnerne sidestilles med lønmodtagere for så vidt angår "carried interest"-elementet af deres investeringsafkast, og at de hverken skal beskattes lempeligere eller hårdere end almindelige lønmodtagere.

Samspil mellem LL § 16 I, ABL § 19 samt øvrige regler

Efter ændringen af ABL § 19, som gennemført ved L23/2009, er der adskillige danske såvel som udenlandske selskaber, der utilsigtet skal kvalificeres som investeringsselskaber. Meningen var at investeringsforeningslignende aktieselskaber skulle undergives tilsvarende beskatning, men bestemmelsen har en efter FSRs opfattelse utilsigtet bred anvendelse. Dette gør sig også gældende for nogle kapitalfondsstrukturer, hvor en større gruppe af medarbejderne - ofte personligt - har investeret i et traditionelt selskab. Selskabet vil typisk have mere end 8 investorer, og vil eje minoritetsaktieposter i porteføljeselskaberne, hvorved det skal kvalificeres som et investeringsselskab. Disse strukturer har aldrig været anvendt for at omkvalificere investeringsafkast til aktieindkomst, idet det underliggende afkast også er aktieindkomst, men er på lige fod med mange andre virksomheder blevet utilsigtet ramt af den nye og meget brede definition af investeringsselskaber.

Da der foreslås en regel, hvorefter kapitalfondspartnerne skal sidestilles med lønmodtagere på carried interest-delen, er det efter FSRs opfattelse nærliggende at lave en regel, hvorefter ABL §19 ikke finder anvendelse på kapitalfondspartneres investering, i de situationer hvor kapitalfondspartnerne beskattes efter LL § 16 I. Herved opnås den ønskede beskatning af kapitalfondspartneren som lønmodtager. Under alle omstændigheder bør der laves en regel, der til sikrer, at der ikke kan ske beskatning efter begge regelsæt.

Det bør tilsvarende indføres i loven, at der ikke kan ske beskatning efter både § 16 I og de almindelige CFC regler i LL 16 H og SEL § 32.

Der bør efter FSRs opfattelse indføres et generelt værn imod, at afkast kan blive undergivet flere gange porteføljeaktieskat, samtidigt med at det samme afkast undergives CFC-skat efter den foreslåede § 16 I. I eksisterende kapitalfondsstrukturer kan de foreslåede regler i LL § 16 I og ABL § 9 medføre flere omgange af dobbeltbeskatning af det samme afkast, hvilket FSR går ud fra trods alt ikke er hensigten.

Præcisering af hvad der menes med "fortrinsstilling i en kapital- eller venturefond"

Det bør efter FSRs opfattelse præciseres, hvad der menes med fortrinsstilling i en kapital- eller venturefond, idet det efter den foreslåede ordlyd af LL § 16 I kan forstås som om det også omfatter ledelsen i de enkelte porteføljeselskaber samt medinvestorer. Skatteministeren bør bekræfte, at disse ikke er omfattet af reglerne.

"Realisationsbeskatning" af carried interest

Det er foreslået, at der skal ske en realisationsbeskatning af carried interest efter LL § 16 I, stk.5. FSR kan tilslutte sig den generelle intention om, at kapitalfondspartnerne ikke skal beskattes af deres carried interest, før de har oppebåret den, svarende til at en lønmodtager først lønbeskattes når lønnen oppebæres.

For så vidt angår carried interest er der væsentlig forskel på, hvorledes de enkelte kapitalfonde beregner carried interest (nedenfor beskrevet som oppebåret af komplementaren, General Partner (GP) i fonden). GP'ens rolle er reguleret i fondsaftalen. GP'en vil ofte opsamle den foreløbigt opgjorte carry, men være underlagt pligt til deponering af beløbet og til regulering og betaling til investorer (kaldet claw back), når fonden afsluttes og endelig carry kan opgøres, hvorefter der kan ske betaling til kapitalfondspartnerne. Overordnet kan carried interest klausuler inddeles i beregning "deal by deal" og i "fund as a whole" mv.

Ved "deal by deal" forstås, at carried interest som udgangspunkt oppebæres efter hver succesfuld investering kombineret med klausuler i fondsgrundlaget, hvorefter kapitalfondspartneren først får sin carried interest, når carry er beregnet for alle investeringer.

Et forsimplet eksempel på, hvordan fonden endeligt kunne resultere i den i Ministeriets eksempel opgjorte carry på 1491, kunne for en fond startet tre år tidligere have set ud som vist nedenstående, hvor der i år 4-7 opnås succesfulde salg, mens der arbejdes længere med fondens mindre succesfulde eller tabsgivende investeringer, der sælges sidst i forløbet og trækker ned i fondens samlede carryberegning.

I henhold til fondsaftalen deponeres denne carried interest løbende, fordi investorerne i fondsaftalen sikrer sig, at der ikke kan udbetales, før det endelige resultat er kendt. I fondens 8. og 9. leveår afstås en række mindre succesfulde investeringer med afkast under hurdle rate eller tab til følge. For at sikre investorernes tilbagebetaling af indskudt kapital samt hurdle rate (plus management fee) betales nogle af midlerne fra GP'ens deponering, hvorefter tilbageværende midler frigives til kapitalfondspartnerne. Beskattes kapitalfondspartnere i år 3-6, bliver beskatningen for høj, idet dele af disse midler aldrig tilfalder kapitalfondspartneren. Derudover vil kapitalfondspartnere efter fondsaftalen slet ikke være berettiget til at modtage penge fra den deponering, hvor midlerne er placeret, så det vil ikke være muligt at tage penge ud til betaling af skatten, på den måde som den foreslåede § 16 I, stk. 9 søger at tilgodese. Kapitalfondspartneren må således personligt finansiere skatten af en carried interest, som partneren muligvis aldrig vil få udbetalt. Dette svarer til, at en lønmodtager, der har en bonusaftale, hvor

der efter tre års ansættelse udbetales bonus, såfremt det over årrækken er gået godt, skulle beskattes i både år et og to (såfremt det gik godt) uden nogensinde at få sin bonus som følge af nedgang i år tre.

År	2009	2010	2011	2012	2013	2014
	- Mio. kr. -					
Carry opgjort deal by deal deponeret i GP	1000	2000	1500	500	0	0
Regulering, når carry opgøres som helhed	0	0	0	0	0	-3.509
Afkast til partnere/ medarbejdere	0	0	0	0	0	1491

Ved beregning som "fund as a whole" vil der uagtet flere løbende exits ske pro rata fordeling indtil alt aftalemæssigt er tilbagebetalt til investorerne. Der sker således først skævdeling ved realisationen af de sidste investeringer i overensstemmelse med fondaftalen. Denne model reflekteres bedre i ministeriets eksempel.

Carried interest kan således meget vel oppebæres ved forskellige exits i fondens levetid, uden at kapitalfondspartneren reelt får adgang til nogen form for midler til udbetaling, førend fonden er endeligt afviklet. Beskatning efter LL § 16 I på grundlag af den direkte part i fonden (her GP'en) efter et realisationsprincip vil reelt indebære, at der i flere situationer kan ske beskatning af et for højt grundlag (i eksemplet ovenfor 5000) i forhold til det endeligt realiserede afkast på fondsniveau (i eksemplet ovenfor 1491). Det partneren ender med at oppebære, når fondens resultat gøres op efter 10 år, kan være langt mindre, fordi partnerens afkast gøres op for fonden som helhed med både gode og dårlige investeringer (i eksemplet er beskatningen tæt på 100%). Således kan afkastet i de første år overstige standardafkastet, såfremt der realiseres succesfulde investeringer, mens afkastet over hele fondens levetid måske kun overstiger standardafkastet i mindre grad, eller i nogle situationer slet ikke overstiger standardafkastet. Selv i egentlige tabs situationer hænger det - uagtet at et realiseret aktietab kan fremføres - ikke sammen, fordi skatten for de tidligere gennemførte salg allerede er betalt og fonden afvikles.

Midlerne vil oftest være placeret på en deponeringskonto, såvel som de vil være underlagt claw-back regler, hvorfor afkastet reelt ikke er partnerens penge undervejs, når salgene sker.

Afkastet kan først tages ud og anvendes af partnerne, når hele fonden er solgt og fondens samlede afkast kan opgøres, hvorved den del af afkastet der overstiger standardafkastet frigives til kapitalfondspartnerne. Det er dette tekniske tidspunkt, som burde anvendes. Frigives der faktisk midler til kapitalfondspartneren undervejs, bør partneren efter samme formulering af bestemmelsen beskattes på dette tidspunkt.

Indregningskriteriet for skatten foreslås derfor ændret, således at beskatningen først indtræder på det tidspunkt, hvor pengene rent faktisk efter fondaftalen frigives til partnerne. mv. Det afgørende bør være, om pengene er partnerens efter fondaftalen. Hvorvidt de så udloddes til partneren, er partnerens beslutning og skal ikke udskyde beskatningen, men beskatningen bør omvendt ikke ske, før pengene reelt tilhører partneren.

Tilvalg af lønbeskatning

For at tilsikre at kapitalfondspartneren alene undergives almindelig lønbeskatning og ikke risikerer forskellig dobbelt beskatning, samt for at lette de administrative byrder forbundet med opgørelserne under LL § 16 I, foreslår FSR, at der indføres mulighed for at kapitalfondspartnere kan tilvælge almindelig lønbeskatning af carry af deres kapitalfondsinvestering. Til gengæld skal der i skattemæssig henseende fuldt ud bortses for denne indkomst i ethvert mellemtiliggende selskab, forudsat, at denne indkomst udgør midler der ved udbetaling lønbeskattes hos kapitalfondspartneren.

Andre forslag

Der findes nogle få kapitalfondspartnere, som har investeringen direkte i fonden, og for disse gives der ikke nogen indgangsværdi, hvilket betyder, at de i realiteten kan blive beskattet med personlig indkomstskat af indkomster, der ligger 10 år tilbage i tiden. Det bør derfor være muligt at vælge en fastsættelse af indgangsværdi svarende til en dokumenteret og selvangivet handelsværdi 1. januar 2010.

Ligeledes i relation til personlige investeringer direkte i kapitalfonden bør der indføres adgang til carry back. Der kan være tale om en betydelig likviditetsbelastning, og derfor bør der indføres carry back på disse områder.

Yderligere bør bestemmelsen ikke finde anvendelse, såfremt investeringen fra partneren sker i en børsnoteret kapitalfond, hvor partneren på lige vilkår med alle andre investerer midler.

Endelig bør der ikke ske carry-beskatning, hvor der investeres via selskaber, men hvor de underliggende selskaber har tilkøbt investeringen i kapitalfonden, og derved betalt den merpris, som kan henføres til carried interest. I disse situationer vil det være urimeligt, hvis partneren efterfølgende kan beskattes, når der i realiteten er betalt for fortrinsstillingen.

Supplerende vedrørende reglerne om kapitalfondspartnere

Skatterådet - og tidligere Ligningsrådet - har i flere afgørelser over årene anerkendt den såkaldte A/B-model, der i hovedtræk går ud på at indtræden i et selskab finansieres ved, at den allerede eksisterende aktionær får en fortrinsret til fremtidigt udbytte på sine aktier. De foreslåede regler vedr. kapitalfondspartnere afgrænses bl.a. med en henvisning til, at der ved kapital- og venturefonde forstås investeringsenheder, der investerer i aktier med henblik på helt eller delvist at erhverve et eller flere selskaber for at deltage i ledelsen og driften af disse. I de nævnte A/B-modeller anskaffes også aktier med henblik på at deltage i ledelsen/driften af selskabet. FSR formoder, at det ikke er meningen, at almindelige generationsskiftemodeller skal rammes af indgrebet mod kapitalfondspartnere. Skatteministeren bør bekræfte dette og uddybe, hvordan disse situationer kan holdes uden for de foreslåede regler.

Skattefri omstrukturering - Lovforslagets § 1 nr. 48 (ABL § 36) og § 8 (FUL § 15a, § 15b og § 15c)

Spaltning - krav til forhold mellem aktiver og passiver

I fusionsskattelovens § 15a, stk. 1, 5. pkt. foreslås at selskaber, der efter spaltningen ejer mere end 10% af kapitalen i et af de i spaltningen deltagende selskaber ikke må afstå aktierne i tre år efter vedtagelsen af spaltningen. Såfremt det er tilsigtet, at der skal være sammenhæng mellem definitionen af datterselskabsaktier, bør bestemmelsen rettes til ”mindst 10% af kapitalen”, i stedet for ”mere end 10% af kapitalen”.

Ifølge fusionsskattelovens § 15a, stk. 2, sidste punkt er det en betingelse for at gennemføre en spaltning uden tilladelse, at forholdet mellem aktiver og forpligtelser, der overføres til de

modtagende selskaber svarer til forholdet mellem aktiver og forpligtelser i det indskydende selskab.

Betingelsen blev alene indsat for at forhindre, at der kunne gennemføres "skattefrie" salg ved at udspalte en uforholdsmæssig stor gæld hvorved værdien af vederlagsaktierne reduceres.

FSR har i høringssvaret af 29. marts 2009 gjort opmærksom på, at når der indføres et ejer-tidskrav på vederlagsaktierne vil den pågældende regel med fordel kunne fjernes. Ved at fjerne forbuddet mod balancetilpasning fjernes en af de væsentligste forhindringer for at foretage spaltning uden tilladelse. Der vil derfor være tale om en betydelig administrativ lettelse.

Skatteministeren har dog ikke fundet anledning til lempe bestemmelsen med den begrundelse, at bestemmelsen bl.a. er fastsat af hensyn til tilfælde, hvor aktionæren er en fysisk person.

Betingelsen vedrørende forholdet mellem aktiver og gæld er en af de betingelser, der oftest giver anledning til problemer i relation til skattefri spaltning. Ikke mindst i relation til skattefrie spaltninger uden ophør af det indskydende selskab, hvor de udspaltede aktiver, skal udgøre en gren af en virksomhed. FSR skal i den forbindelse gøre opmærksom på det væsentlige antal anmodninger om bindende svar, der har været forelagt Skatterådet vedrørende dette spørgsmål, jf. eksempelvis afgørelserne offentliggjort i SKM2009.40.SR, SKM2008.858.SR, SKM2008.856.SR, SKM2008.764.SR, SKM2008.771 m.fl.

Reglen kan helt ukompliceret lempes ved en bestemmelse om, at § 15, stk. 2, sidste punkt ikke finder anvendelse, såfremt aktionærene i det modtagende selskab kun består af selskaber, der efter spaltningen besidder minimum 10% af aktiekapitalen. Ved denne enkle tilpasning af reglen lettes de administrative byrder for skatteyderne, samtidigt med at SKAT og Skatterådet aflastes.

Det foreslåede holdingkrav (Til § 1, nr. 48, § 8, nr. 7 og 12)

Ved skattefri omstrukturering uden tilladelse introduceres nu et holdingkrav. De aktier, der er omfattet af holdingkravet, må ikke afstås i en tre-års-periode. Afståelse accepteres dog, såfremt afståelsen sker i form af en yderligere skattefri omstrukturering, hvor vederlaget udelukkende erlægges i form af aktier.

Denne mulighed bør også gælde efterfølgende skattefrie lodrette fusioner, selv om der her ikke kan erlægges vederlag hverken i form af aktier eller kontant betaling.

Forestiller man sig, at selskabet A ejer aktierne i selskab B, der spaltes ved en skattefri spaltning uden tilladelse, hvorefter A ejer aktierne i såvel B (indskydende selskab) som C (modtagende selskab), vil spaltningen kun kunne opretholdes som skattefri, hvis A beholder aktierne i B og C i holdingperioden på tre år. Lovreglen bør imidlertid indrettes således, at det også tillades, at A eller B ophører ved skattefri direkte lodret fusion med moderselskabet A, selv om der ikke i en sådan fusion kan eller skal ydes vederlag, jf. fusionsskatteovens § 2, stk. 2. Endvidere bør det være tilladt, at moderselskabet A ophører ved skattefri fusion med sit holdingselskab, hvilket ligeledes er en skattefri lodret fusion, hvor der ikke ydes vederlag. A's holdingselskab, der er det modtagende selskab i fusionen, overtager så holdingkravet på aktierne i selskab B og C.

Ved sådanne lodrette fusioner realiseres der ikke aktier, hvorfor muligheden for at gennemføre sådanne fusioner bør indarbejdes i loven.

Tilsvarende eksempler kan opstilles for skattefri aktieombytning og skattefri tilførsel af aktiver uden tilladelse.

Kursgevinstbeskatning - lovforslagets § 11

Vedrørende fordringer:

Der foreslås flere ændringer i kursgevinstlovens principper for anvendelse af henholdsvis realisations- og lagerprincip for fordringer og gæld. Vi forstår disse regler sådan, at der for fordringer skal anvendes et lagerprincip, alene med undtagelse af koncerninterne fordringer og vederlagsfordringer (vi ser bort fra særlige regler vedrørende pengeinstitutter og realkreditinstitutter). Selskaberne har dog mulighed for at vælge lagerbeskatning med hensyn til koncerninterne fordringer og vederlagsfordringer. Dette valg kan foretages enten efter den foreslåede § 25, stk. 5 eller efter den generelle bestemmelse i nu stk. 8 om tilladelse til anvendelse af anden opgørelsesmåde. Vi skal i den forbindelse foreslå at skatteministeren anmodes om at oplyse:

- Om, det gør nogen forskel, om valget sker efter stk. 5 eller stk. 8?

- Er det korrekt forstået, at valget efter stk. 5 træffes for fordringer, uafhængigt af hvilket valg der foretages med hensyn til gæld og vice versa?
- Er det korrekt forstået, at det fremover skal anvendes et lagerprincip for vederlagsfordringer, herunder varedebitorer?
- De fleste selskaber foretager løbende valutakursreguleringer af fordringer, herunder fordringer på koncernselskaber. Vi forstår de foreslåede regler sådan, at det vil være en betingelse for en sådan løbende justering for valutakursændringer, at lagerprincippet også anvendes på den underliggende fordring. Er denne forståelse korrekt?
- Hvis ja, hvorledes skal der da forholdes skattemæssigt, hvis en fordring på 100 som følge af ændret værdiansættelse af den underliggende fordring i år 1 nedskrives til fx. 90 (der vil ikke være fradrag), medens fordringen i år 2 igen opskrives til 100?

Vedrørende gæld:

Anvendelse af lagerprincippet foreslås indskrænket, således at det alene finder anvendelse på gevinst og tab på gæld, der er optaget til handel på et reguleret marked. I bemærkningerne til lovforslaget anføres følgende: ”Når det foreslås at afskaffe muligheden for at vælge lagerprincippet kun for valutakursændringer på ”ikke-børsnoteret” gæld, er begrundelsen, at valutakursændringer reelt ikke kan isoleres fra værdien af den underliggende gæld”.

Virksomheder anvender ved opgørelsen af årsrapporten normalt lagerværdiprincippet for så vidt angår gæld i fremmed valuta herunder gæld til leverandører (varekreditorer) og almindelig bankgæld. Dette indebærer, at det regnskabsmæssige resultat før skat i årsrapporten som opgørelsen af den skattepligtige indkomst tager udgangspunkt i, er baseret på lagerprincippet.

Ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst skal der i henhold til lovforslaget anvendes et realisationsprincip. Dette indebærer, at de værdireguleringer, som er foretaget på bl.a. varekreditorer i årsrapporten skal identificeres og udskilles. Herefter skal de erstattes af de realiserede avancer/tab på gælden.

Denne proces kan lade sig gøre, hvis den pågældende virksomhed kun har få kreditorer i udenlandsk valuta på statustidspunktet. Har virksomheden derimod en række varekreditorer på statustidspunktet bliver der tale om en stor administrativ belastning, idet virksomheden for hver enkelt varekreditor skal finde valutakursen på faktureringstidspunktet, valutakurserne på

betalingstidspunkterne og eventuelle regnskabsmæssige korrektioner som følge af den regnskabsmæssige anvendelse af lagerprincippet (der foretages normalt månedlig regnskabsmæssig kursregulering af varekreditorerne).

I store virksomheder kan der være tale om tusinder af transaktioner, som hvert år skal omregnes fra lagerværdiprincippet til realisationsprincippet. Fremskaffelsen af dette materiale og den efterfølgende bearbejdning vil være en meget tidskrævende proces og risikoen for fejl mv. i opgørelserne med deraf efterfølgende ligningsmæssige korrektioner af den skattepligtige indkomst vil være stor.

På tilsvarende måde skal der for almindelig bankfinansiering i udenlandsk valuta ske en omregning af de regnskabsmæssige værdireguleringer baseret på lagerværdiprincippet med de realiserede tab og avancer på de løbende ind- og udbetalinger.

Bemærkningen om, at det ikke er muligt reelt at isolere valutakursændringerne fra værdien af den underliggende gæld er efter vores opfattelse ikke et reelt problem på bl.a. varekreditorer og almindelige banklån i udenlandsk valuta, idet disse poster normalt regnskabsmæssigt vil være optaget til "pariværdi". Den eneste værdiregulering som således opstår på disse gældsposter vil normalt stamme fra valutakursreguleringer. Det er således muligt entydigt på denne type af gældsposter at isolere valutakursændringerne, idet det er den eneste værdiregulering som sker.

Overgang fra lagerbeskatning til tvungen brug af realisationsprincippet vil således give anledning til en meget stor administrativ belastning for hovedparten af de virksomheder, som køber varer i udenlandsk valuta eller som er finansieret med almindelige banklån i udenlandsk valuta. Det er uklart hvad formålet med afskaffelsen af lagerværdiprincippet på denne type af gæld er, men disse formål bør kunne opnås ved en mere målrettet formulering af lovteksten, samtidig med at der fortsat er mulighed for lagerbeskatning for varekreditorer og almindelig bankfinansiering i udenlandsk valuta.

Alternativt kunne der indføres en dispensationsadgang, således at lagerværdiprincippet under visse forudsætninger (for at undgå misbrug mv. hvis dette er formålet) fortsat kunne anvendes på varekreditorer og almindelig bankfinansiering mv.

Generelt om kursgevinstbeskatning:

Anvendelse af lagerprincippet på fordringer, men realisationsprincippet på gæld, vil kunne føre til urimelige resultater for selskaber, der har både fordringer og gæld i fremmed valuta.

Har et selskab for eksempel en fordring på 10 mio. USD og gæld på 10 mio. USD, og er såvel fordringen som gælden stiftet til kurs 6,00, mens USD kursen ultimo året er 7,00, vil der være en urealiseret valutakursgevinst på 10 mio. DKK på fordringen, mens der vil være et tilsvarende urealiseret valutakurstab på gælden. Den urealiserede valutakursgevinst på fordringen skal efter de foreslåede regler beskattes efter lagerprincippet, medmindre der er tale om en koncernfordring eller en vederlagsfordring, og lagerprincippet ikke er valgt for sådanne fordringer. Det urealiserede tab på gælden beskattes derimod efter realisationsprincippet. Den omvendte situation vil naturligvis opstå, hvis USD kursen i eksemplet falder i stedet for at stige.

Hertil kommer, at der for selskaber, der ikke har fuldt fradrag for deres nettofinansudgifter på grund af reglerne i selskabsskattelovens § 11 B, vil kunne opstå et kompliceret samspil med disse regler i tilfælde af, at der er urealiseret tab på fordringer, men tilsvarende urealiseret gevinst på gæld.

I det omfang, der er tale om koncernfordringer eller vederlagsfordringer, kan asymmetrisk beskatning undgås ved anvendelse af realisationsprincippet på sådanne fordringer. Mange selskaber anvender imidlertid allerede lagerprincippet på sådanne fordringer, og vil derfor kun kunne ændre princip efter tilladelse fra SKAT.

Udover selskaber med fordringer og gæld i fremmed valuta, vil også selskaber med gæld i fremmed valuta, der via en finansiel kontrakt er omlagt til DKK, kunne blive ramt af asymmetrisk beskatning med hensyn til valutaelementet som følge af tvungen anvendelse af realisationsprincippet på gæld. Har et selskab optaget lån i fremmed valuta, og er lånet ved en finansiel kontrakt omlagt til DKK, vil urealiseret gevinst (eller tab) på den finansielle kontrakt skulle beskattes efter lagerprincippet, mens det modstående tab (eller gevinst) på selve lånet beskattes efter realisationsprincippet. Selskaber, der er i denne situation, har ingen mulighed for at undgå risikoen for asymmetrisk beskatning, idet beskatning af gevinst og tab på finansielle kontrakter (undtagen kontrakter omfattet af kursgevinstlovens § 30) altid sker efter lagerprincippet, mens beskatning af gevinst og tab på gæld (bortset fra gæld optaget til handel på et reguleret marked) efter lovforslaget altid skal ske efter realisationsprincippet. Denne

problemstilling er også aktuel under det nuværende regelsæt for så vidt angår andre værdielementer end valutaen, men forøges med forslaget.

Den asymmetriske beskatning, der i en række tilfælde vil opstå ved tvungen overgang til realisationsprincippet på gæld, er ikke hensigtsmæssig. FSR kan ikke se, at der er nogen reale grunde til at ændre de eksisterende regler på dette punkt og skal derfor henstille at denne ændring ikke vedtages.

Rådgiveromkostninger ved aktiekøb - Lovforslagets § 12, nr. 3 m.v.

Med lovforslaget fjernes muligheden for tabsfradrag efter LL § 8 J. I bemærkningerne til lovforslaget og i høringsnotatet anføres det flere steder, at fradraget strider mod det overordnede skattemæssige princip om, at der ikke er fradrag for omkostninger til opnåelse af skattefri indtægt. Endvidere fremføres det i høringsnotatet med henvisning til Højesterets domme SKM 2008.773 og SKM 2008.775, at det kun er udgifter, som kan henføres til berigtigelse og gennemførelse af selve aktiekøbet, der kan tillægges anskaffelsessummen.

Når der indføres generel skattepligt af porteføljeaktier, vil udgifter, der er afholdt for at anskaffe sådanne aktier, altid være udgifter afholdt med henblik på at opnå skattepligtig indkomst. Hvis skatteministeren mener, at de nævnte domme udelukker at omkostninger tillægges anskaffelsessummen for aktierne, bør der udarbejdes en regel, der klart siger, at udgifter i forbindelse med erhvervelse af skattepligtige porteføljeaktier kan tillægges anskaffelsessummen.

Hvis skatteministeren er uenig heri, bør ministeren oplyse, hvordan der skal forholdes i en situation, hvor en person/et selskab har købt porteføljeaktier for 80 og herudover afholdt 20 i udgifter i forbindelse med købet. Tre måneder senere sælges aktierne for 100. Skal sælgeren da beskattes af 20 (100-80), fordi anskaffelsessummen ikke kan sættes højere end 80, når udgifterne ikke kan medregnes? Salgsprisen er selvfølgelig afstemt efter, at sælgeren ønsker at få dækket sine anskaffelsesudgifter.

Hvis omkostningerne ikke kan tillægges anskaffelsessummen er situationen, at personen/selskabet har afholdt 20 kr. i omkostninger, som ikke kan fradrages ved avanceopgørelsen, og når disse udgifter søges dækket ind ved det efterfølgende salg, så opstår der en skattepligtig avance. Det forekommer ikke rimeligt, at der skal gennemføres en beskatning, der reelt handler om at få dækket ikke-fradragsberettigede udgifter.

Problemstillingen medfører naturligt, at der også må stilles spørgsmål ved, hvilken værdi køber af aktierne har som anskaffelsessum - er det de 100, der er den aftalte købesum, eller skal der "ses" igennem, sådan at det kun er 80, der indgår i anskaffelsessummen? Den sidste løsning vil være urimelig, fordi køber ikke har nogen indflydelse på, hvilke udgifter sælger har afholdt.

Ikrafttrædelsesproblemer

Det foreslås, at LL § 8 I og § 8 J ophæves med virkning for indkomståret 2010. Ikrafttrædelsen er problematisk, idet begge bestemmelser fastsætter, at fradrag først kan ske i etableringsåret, selvom udgifterne er afholdt i et tidligere indkomstår. Man kan således forestille sig, at der allerede i januar i år startede overvejelser op om en større omstrukturering i en koncern, og at det er bestemt, at selve omstruktureringen først gennemføres selskabsretligt den 1. januar 2010. I sådan en situation, vil alle de omkostninger, der er påløbet i tidligere indkomstår, herunder i 2009, og som man havde en berettigede forventning om kunne fradrages, fordi omstruktureringen indebar etablering/udvidelse af virksomhed, blive nægtet fradraget, fordi fradraget efter de to lovbestemmelser først kan tages i 2010 - dvs. på et tidspunkt, hvor reglerne er ophævet. FSR formoder, at det ikke er skatteministerens hensigt at fjerne fradragsretten for omkostninger, der allerede er afholdt eller i øvrigt afholdes inden de ændrede regler skal have virkning. Derfor skal FSR foreslå, at det præciseres i lovforslagets § 22, at udgifter afholdt i tidligere indkomstår, herunder i 2009 fortsat kan fradrages i indkomståret 2010, selvom bestemmelserne i LL § 8 I og § 8 J er ophævet. På denne måde sikres det, at der ikke sker lovgivning med tilbagevirkende kraft på dette punkt.

Der synes endvidere at mangle adgang til efterfølgende skattefri omstrukturering for omstruktureringer uden tilladelse, der foretages i perioden fra 22. april indtil udgangen af indkomståret 2009 (mellemprioriteten). Dette er muligt ved skattefri omstruktureringer foretaget både før og efter mellemprioriteten. I indkomståret 2010 kan der ske efterfølgende omstrukturering, når der alene sker vederlæggelse med aktier i den efterfølgende omstrukturering og afståelsesbeholdningen overføres til de nye vederlagsaktier.

Problemet kan efter FSRs opfattelse løses ved at der i § 22, stk. 18 foretages henvisning til henholdsvis aktieavancebeskatningslovens § 36 stk. 6, 4. og 5. pkt., til fusionsskattelovens § 15 a, stk. 1, 6. og 7. pkt., og endelig til fusionsskattelovens § 15 a, stk. 1, 6. og 7. pkt. Det må

være utilsigtet, hvis adgangen til efterfølgende omstruktureringer i mellemprioroden er ringere end både før og efter.

---oo0oo---

Såfremt der er spørgsmål til ovenstående, står foreningen gerne til rådighed.

Med venlig hilsen

John Byholm
formand for Skatteudvalget

Mette Bøgh Larsen
skattekonsulent